

15de zondag door jaar A

Mt. 13, 1-23

Als ge die parabel van de zaaier hoort, dan kunt ge daarbij denken: Ah, Jezus heeft al wat ervaring opgedaan met het vervullen van zijn taak, de verkondiging van het Evangelie, en Hij schijnt er nogal moedeloos van te zijn geworden. En dat klopt ook: Hij heeft een aantal ontgoochelende ervaringen achter de rug. Nadat Hij in zijn eigen dorp heeft gepredikt, stelt Hij vast: “Een profeet wordt overal geëerd, behalve in zijn eigen stad”. Marcus voegt er nog aan toe dat Hij verwonderd was over hun ongeloof. In Kafarnaüm heeft Hij te maken met tegenstand. Dezelfde Marcus noteert: “Hij was toornig, maar tegelijkertijd bedroefd om de verstoktheid van hun hart.” Ook Johannes maakt gewag van de toenemende afval waar Jezus mee te maken krijgt. Hij schrijft, na de zgn. broodrede: “Toen zij dit hoorden, zeiden velen van zijn leerlingen: deze taal stuit iemand tegen de borst. Wie kan daar naar luisteren? Velen van zijn leerlingen trokken zich terug en verlieten zijn gezelschap.”

Met andere woorden: Jezus heeft zelf al ondervonden dat het grootste deel van het goede zaad dat Hij zaait verloren gaat en niets opbrengt. Er zijn mensen die geen enkel belang hechten aan wat ze van Hem horen en er op geen enkele manier rekening mee houden. Dat noemen we: preken voor stoelen en banken. Zulke mensen zijn er nog. Er zijn ook mensen die wél enthousiast worden. Maar eens ze merken dat het geloof hen niet veel voordeel oplevert maar eerder tegenkanting, lastige vragen en soms zelfs vervolging, hangen ze het net zo lief weer aan de kapstok. En dan zijn er nog de mensen die op zich van goede wil zijn, maar waarbij zoveel andere dingen eerst komen: werk, sociaal leven, ontspanning, uitslapen. “Ik zou wel willen, maar het komt er niet van”, hoort ge ze wel eens zeggen. Maar is het een kwestie van tijd, of is het eerder een kwestie van prioriteit...?

Kortom, het heeft er nogal wat schijn van dat het christendom al vanaf het begin geen succesverhaal was. Al vanaf het begin was er onverschilligheid, afkeer, eigenbelang, tegenkanting enz. Johannes vat het eigenlijk goed samen in de proloog van zijn Evangelie: “Het licht scheen in de duisternis, maar de duisternis nam het niet aan... Hij kwam in het zijne, maar de zijnen aanvaardden Hem niet.” Nu klinkt dat allemaal wat pessimistisch en het ruikt misschien ook wat naar zelfmedelijden, maar die negatieve interpretatie is niet juist. Want bij alles wat tegenzit, is er ook altijd zaad dat wél wortel schiet en uitgroeit tot een mooie plant. Wat leert dat nu allemaal? Om te beginnen: wees maar gewoon realistisch en reken er maar op dat het geloof verkondigen hard labeur is, ploeteren, soms heel ontmoedigend en dat er altijd gemopper komt, wat ge ook doet. Maar het leert net zo goed dat dat geen reden mag zijn om de handdoek dan maar in de ring te gooien. Bedenk u eens: hoeveel missionarissen zijn er niet op uitgetrokken om

vanaf nul te beginnen? En toen ze stierven was er vaak amper of helemaal geen resultaat. Maar de volgende generatie stond wél klaar om hun werk over te nemen. Het geloof doorgeven is dus een kwestie van groot vertrouwen hebben in het zaad (het Evangelie) en in degene die groeikracht geeft (God), en het is een kwestie van een lange adem hebben en accepteren dat veel van het gezaaide verloren gaat. Dat geldt misschien nog wel vooral in ons zgn. christelijke westen, waar dat christen-zijn vaak alleen nog maar een dun laagje vernis is. Want zoals Fons Jansen in één van zijn cabarets zegt: “Heidenen bekeren is een christelijk werk, maar christenen bekeren is een heidens werk.” Amen.

Johan Goris, pastoor